

Simsons mor

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

En enkel sällsam kvinna ...

Simsons mor — En enkel sällsam kvinna. Är inte det härligt att vara nyklippt? Man kan nästan känna sig som en ny kvinna - fräschare och stiligare än strax innan klippningen. Utan klippning blir håret tunt och hårtopparna risiga. Å andra sidan, vad är mer lyxigt och vackert än ett välvårdat, glänsande långt hår? Det var nog så att kvinnorna på Bibelns tid inte klippte sig så. Besvärligt blev det för en kvinna som inte fick klippa sig på ett bra tag. Låt oss backa lite i tiden och se på hur denna kvinnas liv kunde ha varit. Hennes namn finns inte med i berättelsen, men hon har samma rang som Sara, Rakel och Hanna. Deras barnlöshet poängteras. Hon har något speciellt gemensamt med Sara (Abrahams fru), såväl som med Elisabet (Johannes Döparens mor) och Maria (Jesu mor), nämligen att hon fick besök av en ängel som meddelade att hon skulle föda en son av en mycket speciell anledning. Han skulle vara en "räddare". Unik för just denna kvinna var att hon skulle leva enligt reglerna för en nasir*, en ordning från Moses tid. Hennes son skulle vara nasir redan i livmodern. En av de ovanliga reglerna var att hon inte skulle klippa sig.* (Reglerna för nasirlöftet hittar man i Fjärde Moseboken 6) Denna kvinna tillhörde den tiden i historien som var nära slutet av domartiden. Andligt, var det en tidsperiod av spiralformig nedgång. Varje ny domare verkade ha mindre påverkan än den föregående. Denna kvinna (vi kan kalla henne "Mona") tillhörde den lägsta av Israels stammar, en kvarleva egentligen, av daniterna där det såg ut som om folket hade glömt Gud och att Han måste ha glömt dem...- Moster Mona! Moster Mona!

Hjälp! Jag har gjort mig illa! Det blöder! Lilla Rakels lockar rufsades om när hon skrek till medan hennes stora, bruna ögonen fyllde av tårar. Mona tog barnet i sina armar och kände hur varm hennes lilla kropp var. Mona kände hennes söta, sveltiga doft medan hon rengjorde och plåstrade om Rakels skrapade knä. Glad igen, skruvade sig Rakel ur Monas armar och sprang iväg för att fortsätta leka.- Moster Mona, berätta igen om Isak! Berätta om pojken på berget! Mona vände sig om och log varmt mot sin lillasyster Opals äldsta barn, Asmil, en ivrig nioåring. Hur kunde tiden ha gått så fort sedan han föddes!- Nej! nej, jag vill höra om Mose, när vattnet delade sig! skrek femåriga Elias och stirrade hotfullt upp mot Asmil. Asmil klippte till honom så att lilla Elias landade på sin rumpa och började storgråta. Monas leende bleknade och hennes panna rynkade istället.- Sätt dig här, sade hon strängt till Asmil, och rör dig inte ur fläcken. Hon tog hand om Elias sårade stolthet medan hon bad en snabb bön för att kunna komma på det bästa sättet att nå Asmils fortfarande formbara hjärta. Som på en given signal, klev Asmils fjortonåriga kusin Doris in. Hon lämnade sin filisteiska vän utanför, medan hon pratade med sin moster. Hon himlade med sina stora, mörka ögon när hon insåg kaoset och höll en känslomässig distans till sin moster som hon visste inte gillade hennes familj. Vänskap med filisteiska familjer.- Bara undrar var Mamma är, sade hon med en fräck självständig min. Medan Mona gav sin systerdotter den information hon ville ha, suckade hon en bön för både Doris och hennes vän, för att deras hjärtan skulle mjukna och deras ögon öppnas. Mona visste att tanken på att leva ärligt och hederligt var som ett fult gammalt klädesplagg som låg i dammet på golvet, något som skulle kastas. Hennes folk hade tappat kontakten med sina fäder och sitt kulturvarv och förstod inte att de kompromissade. Det verkade rätt och slätt att det skulle vara så nuförtiden. Mona vände sig tillbaka till den mycket ångerfulla Asmil. Hans nedslagna ögon och sorgsna ansikte grep hennes hjärta, och hon försäkrade honom att han skulle växa upp till en fin ung man som skulle använda sin styrka att hjälpa andra och försörja dem. Samtidigt bad hon för de vuxna i hans liv, att de skulle vara starka, gudsfruktiga exempel för honom. Mona fortsatt med de yngre barnen och räknade det som en ovärderlig förmån att hjälpa de här barnen, hennes systrars och bröders barn, att känna efter vad Isak måste ha känt, att upptäcka just vem hans fader, Abraham, var - mannen som Gud kallade att flytta till landet som var deras, och Jakob vars namn ändrades till Israel som var namnet de alla hade. Det fanns Josef, Mose, och General Josua som modigt lydde Gud när Han befallde honom att leda israeliterna att inta landet än en gång. Uppfylld av dagens händelser gick Mona långsamt hem i eftermiddagshettan. Försjunken i sina tankar, blev hon inte rädd när en okänd figur plötsligt stod framför henne. Trots att hans gestalt var fruktansvärd fylldes hela hennes varelse av en varm känsla av frid och ro när han talade till henne. Efter alla dessa år av barnlöshet lovade han att hon skulle föda en son som skulle växa upp till en man som skulle börja rädda israeliterna från filistéerna. Både hon och hennes son skulle hålla nasirlöftet. Reglerna hade med dryck, doda kroppar och med att inte klippa sitt hår att göra, men Mona visste att det var bara yttre saker. Den egentliga meningen med det hela var att vara helgad, avskild, för Herrens verk genom dem. Monas hjärta dunkade medan hon skyndade sig de sista stegen till hemmet där hon hittade Manoa och upprepade vad mannen hade sagt. Manoa bad till Gud att budbäraren skulle komma igen, att de skulle få veta hur de skulle fostra ett sådant barn. Mannen kom igen, men han svarade inte på Manoas frågor. Han upprepade bara instruktionerna om villkoren i nasirlöftet. Manoa bad mannen att stanna och äta hos dem. Underligt nog ville han inte äta, men han föreslog att Manoa skulle offra till Herren. När lågorna från offret gick upp till himlen förvandlades plötsligt mannen, och han for upp med lågorna. Manoa och hans fru föll omedelbart till marken med ansiktena neråt. De visste att de hade sett en ängel, och det var detsamma som om att ha sett Gud. Enligt Guds Ord betydde det döden för dem. Mona gjorde den praktiska iakttagelsen att om de hade fått ett löfte om en son från Herren själv, då måste de få leva för att kunna födda honom. Och så blev det. Barnet föddes och de kallade honom Simson. Precis som i varje domares fall, började Herrens Ande verka, och Herren välsignade honom. Simson hade de bästa förutsättningarna för att han skulle kunna följa Herren exemplariskt och vara till största glädje för sin mor. Tyvärr. Han gick fel väg och lyssnade inte när hans föräldrar försökte rätta honom. Filisteiska kungen tog över i Simsons liv, och Mona måste ha både sorjt och undrat hur det kunde blivit som det blev. Hon hade gjort vad hon kunde. Precis som när hon var barnlös hade hon nu möjlighet att lita helt på Herren när allt verkade vara helt fel. Judy Breneman

Läs gärna Domarboken 13-14

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...